

SCHWUNG

Van dezelfde auteur:

Tankstelle

Auke van Stralen

Schwung

Nieuw Amsterdam

© Auke van Stralen 2017
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Studio Saiid & Smale
Foto auteur © David Plas
NUR 301
ISBN 978 90 468 2192 3
www.nieuwamsterdam.nl/aukevanstralen

'You want to be greedy when others are fearful.
You want to be fearful when others are greedy.'

– Warren Buffett

'Dit is gebaseerd op een waargebeurd verhaal.'

I

'You ain't seen nothing yet,' zei Max Bulder altijd. Hij gebruikte graag Engelse uitdrukkingen, alsof dat de enige manier was waarop iets bekrachtigd kon worden. Hij zei ook: 'Alle bedrijven gaan ooit failliet, dat is een zekerheid, net als de dood.' Hij kon het weten want hij had al bij drie bedrijven gewerkt die niet meer bestonden maar hem gemaakt hadden tot wat hij nu was: President Europe.

De eerste keer dat ik zijn naam hoorde, dacht ik dat hij een grapje maakte en de fopnaam van een personage uit Tom Poes noemde, maar zo heette hij echt. Max Bulder was de man die de besluiten nam, de lijnen uitzette en onze levens bepaalde. Op de achtergrond waren de aandeelhouders, maar die bleven voor ons onzichtbaar, zoals zoveel voor ons onzichtbaar bleef. Van wat ik in die periode heb geleerd, was dit misschien wel het belangrijkste: als we allemaal hetzelfde zien, kijken we verkeerd.

We werkten vanuit saffraangele portakabins aan de rand van een groot en kaal veld in Hoofddorp, een soort niemandsland. Ze vormden een tijdelijk onderkomen tot de oplevering van het nieuwe kantoor dat op vijftig meter afstand bezig was te verrijzen. Een modern gebouw, opgetrokken uit stalen balken en spiegelend glas; dankzij een speciale folie kon je wel naar buiten kijken, niet naar binnen. Net als in de portakabins.

De economie groeide, mensen hadden steeds meer vermogen. En wie al veel had, wilde nog meer; die behoefte was ook de basis van ons businessmodel. Zorgvuldig dachten we na, wikten en wogen hoe we iemand zoals we dat noemden 'maximaal konden uitnutten'.

Meneer Bulder had voor Hoofddorp gekozen omdat het centraal lag, vlak bij Schiphol. ‘Makkelijk voor zakenreizen of als je opeens weg moet.’

‘Plannen zijn voor de shredder,’ zei hij altijd. Niets mocht bewaard blijven, alles moest daardoorheen, en daar hebben we tot het laatste moment keurig naar gehandeld.

Ik ben tweetalig opgevoed. Mijn moeder was Duitse, geboren in een dorp in Zuid-Duitsland. Ze trouwde met een Nederlandse man die een paar weken in de Gasthof op het dorpsplein verbleef omdat hij in de buurt geologisch veldwerk verrichtte voor een oliemaatschappij. Hij ging terug naar Nederland, zij bleef zwanger achter; vlak voor mijn geboorte meldde ze zich bij hem in Hilversum. Er werd een verstandshuwelijk gesloten, en hij verbleef vaak en langdurig in het buitenland. Gelukkig woonde twee huizen verder in de straat Sven, even oud als ik, met wie ik bevriend raakte. We deden alles samen, ontdekten de wereld door haar in een schuurtje na te bouwen. Van papier-maché maakten we de aarde en we hingen aan visdraad de planeten eromheen, met een zaklantaarn als zon.

Toen ik tien was werd mijn vader door de oliemaatschappij voor onderzoek naar Azerbeidzjan gestuurd. Iedere maand kwam hij een week terug, tot hij op een dag wegbleef. Ik heb hem nooit meer gezien.

Het eerste jaar kreeg mijn moeder soms geld overgemaakt, maar schuldgevoel droogt op. Ze wachtte nog een jaar, zag dat het uitzichtloos was en nam me mee naar haar geboortedorp, waar ze overdag op het gemeentehuis werkte en 's avonds soms als serveerster in de Gasthof. Dankzij haar sprak ik Duits, maar het duurde lang voordat ik een beetje wende op de middelbare school, een dorp verder. Van Sven ontving ik nog ansichtkaarten, we zagen elkaar eens tijdens een schoolvakantie, maar hoe-

wel ik regelmatig aan hem dacht, bleek de afstand te groot.

Het was een periode waarin ik van alles uitrekende en de wereld in cijfers wilde vangen. Op familiefeestjes mocht ik lange sommen maken, dat maakte indruk. Volgens mijn moeder had ik dat van mijn vader, die was ook goed met cijfers. En vrouwen, maar die eigenschap had ik niet geërfd.

Zij koos mijn studie. Wiskunde. Wie kon rekenen maakte minder fouten met geld. Dat was belangrijk in het leven: risicobeheersing.

De eerste jaren studeerde ik in Karlsruhe. Ver genoeg voor de verlangde vrijheid, voldoende dichtbij om af en toe langs te gaan met vuile was. Hoewel de studietijd soepel leek te verlopen, ontstond er toch een gevoel van onrust. Was er niet meer? Zo'n gedachte komt geleidelijk, verdwijnt weer en blijft dan toch tegen je aanduwen tot je haar niet meer kunt negeren – zoals een hongerige poes die je 's ochtends wekt voor voer.

Omdat ik een interesse ontwikkelde voor computers en terug wilde naar Nederland specialiseerde ik me in informatica aan de Universiteit Utrecht. Na lang zoeken had ik in de buurt van het Wilhelminapark in een oude jugendstilvilla een zolderetage gevonden die was opgedeeld in een woon- en slaapkamer met een klein badkamertje en toilet. Sober en schoon. Voldoende om een tijdje in te wonen tot ik een inkomen had en iets groters kon huren of kopen. In de slaapkamer stond een deel van de onuitgepakte verhuisdozen.

Met een paar studenten kon ik het redelijk vinden, en soms dronken we een borrel. Niets buitensporigs. Maar meestal zag ik de enige echte vriend die ik had: Sven – volgens hemzelf sinds enige tijd 'Sven the Man'. Hij was ook in Utrecht gaan studeren: kunstgeschiedenis. Moeiteloos pakten we de vriendschap weer op, als je allebei niemand hebt gaat dat makkelijk.

Hij woonde op fietsafstand. Tijdens de vele avonden samen zaten we tot laat op zijn kamer waar we naar jazz luisterden; over-

al lagen de donkerblauwe Blue Note-lp's die hij in tweedehands-winkeltjes bemachtigd had. Ik vond de muziek aardig, voor hem was ze dagelijkse voeding. Uit een dikke Engelse Penguin-gids las hij voor waar we naar luisterden: Coltrane, Monk, Wayne Shorter.

We spraken over onze toekomst, over wat we ooit zouden bereiken. We droomden. Maar de studieschuld liep op, en steeds vaker dacht ik aan wat ik hierna moest gaan doen.

Na mijn afstuderen, in de zomer van 2002, kwam ik op een feest iemand tegen die *recruitte* voor een bedrijf 'dat iets deed in de informatie- en communicatietechnologie' en op zoek was naar bijna of net afgestudeerde studenten in de informatica of wiskunde. Ik vertelde dat ik werk zocht, en omdat ik aan hun criteria voldeed, werd ik uitgenodigd voor een gesprek.

Het vond plaats in een kantoor in Hoofddorp. Een verder lege bus zette me af bij een halte naast een open vlakte ter grootte van vier voetbalvelden. Of ik goed zat wist ik niet, nergens zag ik een straatnaam. Aan de overzijde stond een kantoorpand in aanbouw, overal hopen zand en gebutste containers met bouwafval. Enkele saffraankleurige en aaneengeschakelde portakabins vormden het tijdelijke onderkomen van bouwvakkers.

De entree was een glazen draaideur die ondanks hard duwen niet in beweging kwam. Met mijn handen als een kijker tegen het glas gedrukt tuurde ik naar binnen. De hal was leeg. Achter me klonk een stem. In de deuropening van de portakabin die ik net gepasseerd was, zwaaide een vrouw.

Over roestige metalen platen liep ik tussen bouwzand en modder naar haar toe. Een jurk met glimmertjes erop, platte bruine laarzen, kort krullend haar en een erg brede mond; ze stelde zich voor als Manon. Ik schatte haar op een meter zeventig en midden dertig. Hoewel verzorgd, zag ze eruit als iemand die bij een culturele instelling werkt: type vrolijke flapuit. Dankzij de camera boven de ingang had ze me zien aankomen.

Binnen oogde het luxer dan ik verwacht had. Manon bracht me naar een vergaderkamer, waar ik plaatsnam aan een grote tafel met een ovalen matglazen blad. Aan de muur hingen vier klokken die allemaal op tien voor twee stonden. Manon zei dat de projectontwikkelaar wat vertraging had opgelopen, kwestie van een paar maanden tot ze uit de portakabins konden.

Bij het weggaan sloot ze zorgvuldig de deur. Naast de deur zat een smal venster. Ik zag een spoor van zanderige voetstappen naar mijn stoel. Even was het stil, toen klonk er een hoog gezoem. Eerst zag ik door het venster twee benen, toen een kont die rondcirkelde. Aan de glimmertjes herkende ik Manon, die voorovergebogen met een kruimeldief bezig was. Het gezoem verdween weer richting de gang.

Bij terugkomst zette ze koffie voor me neer en zei verontschuldigend dat ze manusje-van-alles was en lachte. Ik wist niet of ik mee moest lachen.

Ze ging tegenover me zitten. Zwijgend bestudeerde ze enige tijd mijn cv. ‘Kun je me uitleggen wat honden met wasstraten te maken hebben?’ Onderzoekende blik, een mengeling van argwaan en nieuwsgierigheid.

Ik vertelde over mijn stage bij Siemens, waar ik moest analyseren wat de ideale bewegingen waren van borstels met lange slieren in wasstraten. Ik legde uit dat ik urenlang filmpjes had bekeken van natte langharige honden die zich droog schudden. ‘Het begint bij hun kop en zet zich cilindrisch voort naar hun staart. De tijd die daarvoor nodig is, is net genoeg om opnieuw een tegen draadse beweging bij de kop te laten beginnen. Wist je dat het water daardoor met een snelheid van 160 km per uur wegspuit? Zo ontstaat ook de ideale beweging om wagens perfect schoon te krijgen.’ Ik wilde uitweiden, maar Manon vroeg of ik melk en suiker wilde. Zelf nam ze telkens kleine slokjes uit een beker met een tuitje. We zwegen, ze keek me nadrukkelijk aan. Haar ogen waren onverwacht scherp. Even leek ze een andere vrouw.

Ik had me via internet voorbereid. Het riedeltje vragen waarvan iedere HR-medewerker zich bedient kwam inderdaad voorbij: wat mijn beste vriend over mij zou zeggen (ja, wat vond Sven eigenlijk van me?), waarom ik en niet een ander de baan moest krijgen (de verpakte vraag naar toegevoegde waarde), wat ik over vijf jaar wilde doen (als je dat weet ben je een suffe zak).

Ze zuchtte en zei toen: 'Ik wil dat je voor me uitrekent hoeveel pingpongballetjes er in een Boeing 747 kunnen.'

Dat was een vraag waar ik wat mee kon. Op een stuk papier rekende ik stap voor stap uit om hoeveel stuks het ging. Ze keek een tijdje toe en zei toen: 'Die vraag moet ik van meneer Bulder altijd stellen en je bent de eerste die ook echt gaat rekenen.'

We waren klaar, volgens haar. Ik aarzelde, wist niet of ik het mocht vragen maar deed het toch: was ik een ronde verder? Weer die scherpe blik. Ze lachte en vroeg of ik een online test wilde invullen. Was hooguit een uurtje werk, ik kon het thuis doen. Een intelligentietest en een persoonlijkheidstest.

De volgende dag logde ik in op een website.

Geef telkens aan welke stelling het beste bij u past:

Stelling 1:

Ik vind het fijn als ik mijn werkdag afsluit met een opgeruimd bureau

Ik kan snel verschillende soorten informatie verwerken

Stelling 2:

Ik vind het belangrijk als mensen mij op straat herkennen en groeten

Ik wil altijd mijn doelen behalen

Vijftig stuks. Makkie. Mijn profiel bleek te kloppen.

2

Het tweede gesprek volgde een week later, en in voorbereiding daarop ging ik met Sven een pak kopen. Het schoot niet op, we vonden telkens tegengestelde dingen geschikt. Uiteindelijk werd het een pak dat nog enigszins zijn instemming had, een blauwgrijs kostuum met brede revers en een dubbele rij knopen – double breasted. Sven kocht een paar afgeprijsde jazz-cd's.

Dezelfde avond trok ik het pak thuis aan, draaide voor de spiegel. Het stond niet slecht, ik was bijna een meter negentig, had dik blond krullend haar, en mijn bril kleurde mooi bij de stof. Ik leek wel sterk op een bankier, het laatste wat ik wilde zijn. En het jasje lubberde. Het voelde ongemakkelijk. Casual dan maar?

Manon wachtte me weer op, bracht me naar de vergaderkamer en gaf me koffie. Ze zei dat ze druk was en sloot de deur. Daarna gebeurde er een tijd niets. Ik keek de kamer rond. De vier klokken stonden op tien voor twee, maar nu waren er namen van wereldsteden onder aangebracht: New York, Hongkong, Dubai, Hoofddorp. Buiten de kamer klonk kortstondig hoog gezoem, maar ik zag geen jurk voorbijkomen. Naast een palm in een matzilveren pot stond een groot bord op zijn zijkant tegen de muur. Ik kantelde mijn hoofd en las:

SPIDERNET INVESTMENTS BV

ONDERNEMERSONTWIKKELING & FINANCIËLE ARCHITECTUREN

Omdat ik na een kwartier nog niemand had gezien, liep ik naar de gang, waar Manon direct naar me toe kwam met de vraag of

ik nog een kop koffie wilde. ‘Meneer Bulder is bijna klaar.’

Een half uur later kwam een slanke donkerharige man met een getrimd baardje binnen, hij leek begin vijftig en bewoog energiek. Antracietkleurig pak dat perfect paste. Een rode stropdas stak scherp af tegen zijn witte overhemd. Ik was blij dat ik op het laatste moment naast een jeans en overhemd toch ook mijn jasje had aangedaan, hoewel het flink opbolde als ik zat.

Zijn handdruk was kort, vluchtig. ‘Bulder is de naam.’ Zorgvuldig sprekend leek hij ieder woord evenveel aandacht te willen geven. Hij liep naar het grote raam, maakte met twee vingers een spleet tussen de lamellen van de luxaflex en staaarde naar buiten. ‘Zo, dus jij bent goed met cijfers?’

‘Ja, redelijk goed.’

‘Aan redelijk hebben we hier niets, ik wil alleen de beste. Ben jij dat?’

‘Ja meneer.’

‘Mooi-mooi.’ Hij draaide zich om, pakte met een snelle beweging een stoel, ging er scheef op zitten en bekeek me alsof ik iets smerigs bij me had. ‘Waarom draag je geen pak?’ Hij wachtte mijn antwoord niet af. ‘Als je hier komt werken, ik zeg “als”, dan verwacht ik, nee, dan eis ik dat je altijd in pak bent. We zijn een zakelijk bedrijf, dan draag je een pak. En een stropdas. Dat verwachten onze klanten. Het is een code waaraan we allemaal meedoen.’ Hij bekeek me nogmaals. ‘Zo’n colbert met een dubbele rij knoopjes is van de vorige eeuw.’

Ik wilde zeggen dat ik het net had gekocht, maar knikte kort. Tegenwerpingen maken leek me geen goed begin. Vooral niet als je niet in het goede pak zat.

‘Mooi, dan hebben we dat helder.’ Hij wachtte even zodat het goed beklifde. ‘Heeft Manon verteld wat ons bedrijf doet?’

‘Ja, een beetje.’

Hij zuchtte. ‘Redelijk, een beetje. Hier gaan we alleen voor de honderd, nee, honderdtien procent. Voor “een beetje” ben ik al-

lergisch. Ik zoek mensen met een winnaarsmentaliteit.' Even dacht ik dat hij zou weglopen en dat daarmee het gesprek voorbij was, maar hij zuchtte nog een keer. 'Wij laten de nieuwe economie groeien. We zijn aandeelhouder in diverse zorgvuldig geselecteerde ICT-bedrijven. Vermogende particulieren kunnen daarvan profiteren door bij ons obligaties te kopen. Als die bedrijven succesvol zijn, zijn onze klanten dat ook omdat we dividend betalen. Maandelijks.' Hij keek me voor het eerst recht aan. 'Omdat ook wij groeien, zijn we op zoek naar jonge talenten die ons kunnen helpen met de analyses. Van de markt, van productafzet, groeicijfers, *you name it*. Kortom: we zoeken een steengoede business analist. Iemand die zelfstandig werkt en die ik niet steeds aan het handje hoeft mee te nemen. Ben jij dat?'

Ik besloot 'ja' te zeggen.

Een wenkbrauw ging omhoog.

Daarom tikte ik krachtig met mijn knokkels op tafel. 'Ja, dat ben ik. Ik ben uw man.'

'Ben je snel bang?'

Ik vond het een vreemde vraag, maar wat zijn normale vragen? Wat ik over vijf jaar ga doen? 'Nee, ik durf wel wat aan.'

Een klein lachje leek door te breken. 'Mooi-mooi.' Hij ging weer voor het raam staan, keek tussen de lamellen door aandachtig de verte in en vroeg zonder zich om te draaien: 'Hoeveel lantaarnpalen staan er in New York?'

Ik had de crèmekleurige envelop met daarin het contract in tweevoud gericht aan Douwe Schuiltema op mijn kleine eettafel gelegd. Het was mijn eerste echte arbeidscontract: geen mondelinge afspraak maar papier waar je een handtekening op moest zetten. Ik oefende een aantal keer om die geloofwaardig te laten zijn.

Omdat ik geen champagne had, maakte ik een fles wijn open

die zuur smaakte, maar ik had geen andere drank in huis. Ik dacht aan mijn moeder. Aan Sven. Wat zouden zij ervan vinden dat ik voor een investeringsbedrijf ging werken?

Mijn lang opgerekte studententijd was definitief voorbij. Ik was vijfentwintig jaar en begon aan een nieuw leven. Bij Spider-net.

3

Op mijn eerste werkdag werd ik door Manon aan mijn nieuwe collega's voorgesteld. In een wit jurkje met bloemenmotief stapte ze uit haar kantoor, de eerste van drie kamers op rij.

Ook meneer Bulder kwam even zijn kantoor uit, dat veel groter was. 'Zo jongen, welkom op de mooiste plek voor de start van je carrière. Het wordt hard werken, maar wie weet waar het je brengt.' Manon kreeg een knipoog. 'Zorg dat hij alle spullen heeft en direct aan de slag kan.'

Ze knikte. 'Gregg heeft de laptop klaargemaakt en alle software geïnstalleerd.' Meneer Bulder stak zijn duim op, riep 'Werk aan de winkel' en verdween weer in zijn kantoor. Manon zag er opgewekt uit en huppelde haast door de kantoorruimte. Het had me niet verbaasd als ze een krans van veldbloemen in haar gekrulde haar had gedragen.

'Naast hem is het kantoor van Charles de Zipon, de financieel directeur, daar gaan we later wel langs.' Ze nam me mee. 'Dit is jouw plek. En dat is Gregg Wu.' Ze wees naar een voorovergebogen hoofd, half verstopt achter een schot van een ander bureau. In de ruimte voor de kantoorkamers stonden vier langwerpige duobureaus, voorzien van vilten tussenschotten zodat je elkaar niet zag. Per bureau vier werkplekken, twee aan iedere kant. Op de kopse kanten stonden palmbomen in stalen potten met korrels. Gregg gluurde over het schot naar mij, zijn nieuwe overbuurman, zei 'Hi' en keek snel weer naar zijn laptopscherm. De plek was zo ingericht dat ik met mijn rug naar hem gericht was. Mijn leren bureaustoel rolde onhoorbaar over een dik donkerblauw vloerkleed.

Achter in het kantoor zaten twee mannen tegenover elkaar: Rachid en Remco, door Manon lachend geïntroduceerd als Buurman & Buurman. Volgens henzelf: Rolls-Royce. Rachid was slank, bijna tanig en had pretoogjes. Zijn buurman had een gespierd lichaam, gemillimeterd haar en een blik waaruit het wantrouwen van een harde straatjeugd sprak. Beiden werkten voor Charles en deden de salarisadministratie, betalingen aan leveranciers en hielden de verlies- en winstrekening bij. ‘Eigenlijk alles met inkomende en uitgaande kasstromen,’ vatte Manon samen. ‘Rachid is ook jurist, hij is betrokken bij onze participaties.’ Over Remco vertelde ze niets, maar het had me niet verbaasd als ze had gezegd dat hij kickbokser was.

Ze bleven me neutraal aankijken tot Manon uitgepraat was. Alleen Rachid stelde me een vraag, waarbij hij zijn hoofd scheef hield, zoals eenden doen wanneer je met een korst brood voor ze staat: hoe ik bij Spidernet terecht was gekomen? Mijn antwoord leek hem maar deels te bevredigen. Manon trok me mee maar Remco zei: ‘Veel koffie voor ons halen, hè, want wij verzorgen jouw salaris.’

Omdat de buitenste bureaus bezet waren, moest ik zichtbaar in het midden, met mijn rug naar de drie kantoor kamers. Op mijn werkplek lagen pen, potlood, een roze marker, post-its in drie formaten en een zwartleren tas die bij een laptop hoorde en etuitje met sleutels. ‘Is een tijdelijke auto,’ zei Manon, ‘hij staat echter.’

Het was stil in het kantoor. Iedereen keek naar zijn scherm, klikte of tikte, niemand praatte. Ik draaide me om en keek over het schot maar Gregg was verdwenen. Toen ik mijn mailprogramma opende, verschenen er direct een paar e-mails. Een was van Gregg, over de IT-beveiliging. Manon wilde dat ik nog enkele formulieren invulde, en meneer De Zipon meldde mijn onkostennummer. Het laatste scheen belangrijk te zijn want Manon had er ook al melding van gemaakt.

Achter me hoorde ik gefluister. Ik draaide me weer om maar Gregg zat nog steeds niet op zijn plek. Toch hoorde ik duidelijk iemand praten en de stem kwam van achter het schot. Iedereen was verdiept in zijn werk, niemand lette op dus stond ik op en liep om het schot heen. Daar lag Gregg op de grond, zijn mobiele telefoon tegen zijn oor gedrukt, met zijn andere hand was hij bezig een stekertje te verwisselen. Zijn broek was afgezakt en ik staarde naar de roodgeruite band van een boxershort en een harige onderrug.

Ik had niet gemerkt dat Manon achter me stond. ‘Kan ik je helpen? Zoek je soms de koffieautomaat?’ Zonder op mijn antwoord te wachten nam ze mee naar een kamer naast de ingang. ‘Dit is onze pantry, daar is de koffie en hier,’ ze boog zich voorover en opende een deurtje, ‘is onze koelkast. Je mag pakken wat je nodig hebt, ik zorg dat er altijd lekkere verse spullen zijn. Hier lunchen we ook, hebben we even een moment samen. Iedereen is anders altijd zo druk.’ Ze opende een kastje waarin pindakaas en hagelslag stonden. ‘O ja, van deze kidneybonen moet je afblijven, die zijn voor Max.’ Er stonden minstens een dozijn blikjes op de onderste plank.

‘Max?’

‘Ja, Max. Max Bulder.’

Ik had de neiging een pose aan te nemen waarbij ik een denkbeeldig pistool voor mijn borst hield. Gregg kwam binnen en plaatste een grote beker in de automaat. ‘Miep-miep,’ zei hij toen de koffie begon te lopen. Op de rand van de beker stond een klein poppetje dat keek naar een op de zijkant gedrukte vallende coyote.

‘Neem jij hem over?’ Manon keek Gregg vragend aan.

Hij gedroeg zich alsof we elkaar voor het eerst zagen en even leek hij zich opnieuw te willen voorstellen, maar toen zei hij: ‘Yeah, sure. No prob.’

Manon lachte en zei dat we vast goede vrienden zouden worden. Haar mond leek nog breder te worden, alsof ik er door een vergrootglas naar keek.

Gregg Wu was een Chinees, geboren in Amerika. Zwart halflang haar, mooie donkere ogen en een scherpe kaaklijn. Knappe kerel, totdat hij opstond want dan zag je zijn veel te korte benen. Hij droeg instapsloffen en wist alles van websites, hosting, portals en digitale transacties. In de vergaderzaal tekende hij op een bord met kleur stiften complexe schema's, ondertussen met de buitenkant van zijn hand het haar voor zijn ogen wegwuivend. Zijn expertise lag bij het koppelen van databases, om er informatie uit te halen. 'Wij geven daar betekenis aan door te zoeken naar de beste bedrijven. Bedrijven die onderdeel worden van Spidernet.' Hij bestudeerde me met zijn donkere ogen. 'Is het helder voor je?'

Eigenlijk begreep ik er niets van. Ik schudde mijn hoofd. 'Het is wel heel veel informatie.'

Gregg wilde nog meer uitleggen maar bedacht zich en stelde voor om te gaan lunchen. Hij liep even weg, pakte wat geld en nam me mee. 'Ik ben de enige die buiten de deur luncht. En soms Gary ook.'

'Gary, wie is dat?'

'O, die kom je binnenkort wel tegen. Ze werkt in ons kantoor in Londen.'

'Ze? Gary is toch een mannennaam?'

'Nee, ze heet Kerry. K-E-R-R-Y. Ze komt iedere maand over om met Max de resultaten door te nemen.'

Gregg was opmerkelijk snel op zijn sloffen, een soort leren instappers. Hij had de tred van een teckel. We liepen een heel stuk over het veld en kwamen bij een paar kantoorgebouwen waar ook een mobiele snackkraam stond. Hoewel hij hier al meer dan een jaar werkte, waren de enige Nederlandse woorden die hij sprak 'goeiendag', 'godverdomme' en 'kroket'. De laatste bestelden we beiden.

Hij vertelde dat zijn Amerikaanse bedrijfje vorig jaar door Spidernet Investments was gekocht omdat hij een uniek softwarepak-